

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 248/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, Nám. osloboditeľov 10, Michalovce, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 352/2021 z 31. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci domáhal, aby súd uložil žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, povinnosť zaplatiť mu náhradu škody s úrokom z omeškania, nemajetkovú ujmu s úrokom z omeškania a náhradu trov konania.
3. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14C/63/2012-483 z 19. apríla 2016 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi skutočnú škodu vo výške 1 015,34 eur s príslušenstvom, nemajetkovú ujmu vo výške 20 250 eur, vo zvyšku návrh zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 12Co 339/2016-528 z 28. júna 2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznanej skutočnej škody, ako aj v časti zamietnutia uplatňovaného úroku z omeškania a zrušil tento rozsudok v časti výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanej nahradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu, a v danom rozsahu vec vrátil okresnému súdu. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov v novom rozhodnutí o veci [§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)].

5. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 14C 63/2012-553 zo 6. novembra 2018 rozhodol, že žalovaná je povinná nahradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu v sume 20 250 eur, a vo zvyšku žalobu zamietol. Súčasne rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

6. V odvolaní proti predmetnému rozhodnutiu sťažovateľ namietal nesprávnu aplikáciu § 255 a § 256 ods. 1 CSP, čím sa odklonil od ustálenej judikatúry dovolacieho sudu, argumentujúc, že v prípadoch, ktorých výška plnenia závisí od správnej úvahy sudu alebo od znaleckého posudku, nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobca má v takom prípade právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Sťažovateľovi bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 250 eur.

7. Krajský súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 12Co 47/2019-561 z 24. júna 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a tiež rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd k rozhodnutiu o trovách konania konštatoval, že okresný súd správne zohľadnil pomer úspechu a neúspechu oboch strán sporu a správne určil úspech sťažovateľa len na 20 % žalovanej sumy. Krajský súd sa nestotožnil s tým, že na plnú náhradu trov konania postačuje mať úspech v základe žalovaného nároku, lebo potom to nijako nemotivuje žalujúcu stranu sporu, aby zrealizovala výšku uplatňovaného nároku. Odvolací súd dodal, že keďže sťažovateľ bol v spore v prevažnej miere neúspešný a žalovaná náhradu trov konania nežiadala, okresný súd správne nepriznal žiadnej strane náhradu trov konania. Vo vzťahu k trovám odvolacieho konania krajský súd uviedol, že v tomto prípade bol v odvolacom konaní sťažovateľ neúspešný, rovnako bola neúspešná aj žalovaná, a preto žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Uvedený výklad § 255 ods. 2 CSP je podľa sťažovateľa v rozpore s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy), právne názory odvolacieho súdu sú ústavne neakceptovateľné, narušajú právnu istotu a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí.

9. Rozsudok krajského súdu, čo sa týka výroku o náhrade trov konania, sťažovateľ napadol dovolaním, uplatňujúc dôvody podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, poukazujúc na konkrétne rozhodnutia v obdobných veciach, od ktorých sa odvolací súd pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalovaná podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 7 Cdo 352/2021 z 31. januára 2023 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) dovolanie sťažovateľa, ako aj žalovanej odmietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ zastáva názor, že odôvodnenie nepriznania náhrady trov konania krajským súdom, ako aj okresným súdom zakladá dovolací dôvod tak, ako má na mysli § 420 písm. f) CSP, tiež § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Napadnuté rozhodnutie nie je zdôvodnené tak, ako vyžaduje § 220 ods. 2 CSP.

11. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Zásada úspechu vo veci sa uplatňuje aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž *ad absurdum* zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody iba odhaduje.

12. Sťažovateľ má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, čo je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 251 ods. 1 CSP), keďže ten sa skúma, čo sa týka právneho základu, a nie čo sa týka výšky priznaného nároku. Sťažovateľa je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku, a súčasne výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku.

13. Tým, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania, zakladá dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania mal vychádzať z § 255 ods. 1 CSP. Čo sa týka priznania náhrady nemajetkovej ujmy, v tejto časti mal sťažovateľ plný úspech, lebo rozhodnutie záviselo od správnej úvahy súdu.

14. Aj napriek uvedenému najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol s tým, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania. Najvyšší súd uviedol, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná, pretože dovolací súd dospel k záveru, že sťažovateľ neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tiež konštatoval, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách, ktorú sťažovateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je vylúčená § 421 ods. 2 CSP. S týmto právnym názorom dovolacieho súdu sťažovateľ nesúhlasí.

15. Neobstojí argument, že Civilný sporový poriadok vylučuje podanie dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu o trovách konania. Z rozsudku krajského súdu je zrejmé, že týmto rozhodnutím sa konanie končí, a preto je proti takémuto rozhodnutiu prípustné dovolanie tak, ako to vyplýva z § 420 CSP. Žiadne ustanovenie Civilného sporového poriadku neumožňuje dovolaciemu súdu

odmietnuť podanie dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí a ktoré je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej.

16. S právnym názorom dovolacieho súdu sťažovateľ nesúhlasí aj s poukazom na závery uvedené v náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 47/2021-46 z 5. mája 2021, ako aj v uznesení najvyššieho súdu č. k. 1Cdo 133/2018-416 z 30. apríla 2019, ktorým rozhodol, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

17. Sťažovateľ považuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu za nedostatočné a nepreskúmateľné, tvrdiac, že na rovnakú otázku v obdobnej veci súd musí dať rovnakú odpoveď. V opačnom prípade dochádza k porušeniu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

18. Keďže sú na svete v obdobných veciach rozdielne rozhodnutia viacerých senátov najvyššieho súdu, sťažovateľ zastáva názor, že povinnosťou dovolacieho súdu bolo postúpenie veci na rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, čo sa týka výroku o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Vychádzajúc z dôvodov ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v zásade namieta nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania, ktoré prioritne spočíva v nesprávnej aplikácii a interpretácii § 255 ods. 1 a 2 CSP v jeho právnej veci.

20. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

22. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje každému základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj zákonná úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Civilnom sporovom poriadku určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy). Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní (m. m. II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08).

23. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

24. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej a platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

25. Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017) vyplýva, že otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú. Postup súdu v súlade so zákonom preto ani nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práva sťažovateľa.

26. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybniť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnil v dovolacom konaní pred najvyšším súdom, a snaží sa docieľiť rozhodnutie vo svoj prospech, postaviac ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania [§ 447 písm. c) CSP] je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený presvedčivo.

27. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal (v bode 19) na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody (nesprávne uvedené označenie žalovaný, pozn.), ktoré boli bližšie špecifikované v bode 24 uznesenia (dovolací dôvod zmätočnosti) a v bode 31 (dôvod nesprávneho právneho posúdenia).

28. K namietanej zmätočnosti rozsudku krajského súdu s poukazom na ustálenú judikatúru ústavného súdu najvyšší súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého výroku o trovách konania spĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia (v bodoch 26 a 27) a následne odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia meritórne preskúmal najmä z hľadiska vysporiadania sa krajského súdu so sťažovateľom namietanou nesprávnou aplikáciou § 255 ods. 2 CSP (čo tvorí aj nosnú argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti) poukázaním na jasné a zrozumiteľné

odpovede krajského súdu uvedené v bode 36 odôvodnenia rozsudku krajského súdu na túto kľúčovú odvoláciu námietku. Pre úplnosť najvyšší súd (v bode 29) tiež uviedol, že správnosť právnych záverov pri posudzovaní vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nie je relevantná.

29. Napriek právnomu záveru o neprípustnosti dovolania sťažovateľa podaného podľa § 420 písm. f) CSP ústavný súd konštatuje, že dovolanie bolo v tejto časti z hľadiska materiálneho posúdené ako prípustné a vecne preskúmané. Formálny nedostatok v procesnej forme odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. c) CSP namiesto jeho zamietnutia podľa § 448 CSP nemá pre sťažovateľa relevanciu zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu, keďže výsledok by bol v otázke vykonania prieskumu dovolaním napadnutého rozhodnutia identický. Uvedené súčasne indikuje záver, že ani predloženie veci veľkému senátu najvyššieho súdu by nemohlo privodiť pre sťažovateľa priaznivejší výsledok. Vecný prieskum (v otázke namietanej vady zmätočnosti) bol fakticky vykonaný, nie je teda potrebné riešiť konflikt oproti skoršiemu rozhodovaniu najvyššieho súdu, a tým docieliť, že taký prieskum bude vykonaný.

30. Sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd v tomto smere poukázal na § 421 ods. 2 CSP (body 21, 22 a 31 odôvodnenia), podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. Podľa § 357 písm. m) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Najvyšší súd správne vyvodil záver, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, ktorú sťažovateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je vylúčená § 421 ods. 2 CSP. Pokiaľ najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa z uvedených dôvodov ako procesne neprípustné, nemožno tento záver najvyššieho súdu považovať za arbitrárny a nemajúci oporu v platnom práve.

31. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, aj keď je formálne súčasťou rozsudku vo veci samej, má povahu uznesenia v zmysle § 357 písm. m) CSP [porov. „Vecou samou však nie je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, aj keď je obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o žalobnom návrhu (§ 262 ods. 1 CSP). Rozhodnutie má charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté.“ (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok*. 1. vydanie. Praha : Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 1350.)].

32. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 47/2021 ústavný súd dodáva, že v tam vedenej veci vychádzal ústavný súd z iných podstatných skutočností, keďže najvyššiemu súdu predovšetkým vytkol, že sa vecne nezaoberal dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k trovám konania a dovolanie ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na závery ústavného súdu uvedené v bodoch 28 a 29 tohto uznesenia nie sú tieto názory na aktuálne posudzovanú ústavnú sťažnosť aplikovateľné.

33. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

34. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

35. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že námietky sťažovateľa odôvodňujúce porušenie jeho práv a smerujúce proti rozhodnutiu o náhrade trov konania, čo sa vo svojich dôsledkoch síce mohlo negatívne dotknúť sťažovateľa, z hľadiska kritérií ústavnej udržateľnosti súdneho konania podľa názoru ústavného súdu nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietky proti procesnému postupu všeobecného súdu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej. Opačný prístup k posudzovaniu námietok sťažovateľa by v konečnom dôsledku smeroval k spochybňovaniu ústavného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vyúsťoval do jeho vnímania ako riadnej (prípadne mimoriadnej) opravnej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 215/2018). Pre ústavný súd je rozhodujúce, že najvyšší súd (bez ohľadu na formu rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa) rozsudok krajského súdu vecne preskúmal.

36. Ústavný súd uzatvára, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, pretože ním nemohlo byť porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pri predbežnom prerokovaní preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu